

Enheten i Kristus

Enhet. Ett ord som kan ha många bottnar. Och som kan föra våra tankar åt olika håll. Därför kan det vara värt att först fundera på vad det här begreppet enhet står för.

När jag slår upp i en ordbok så beskrivs ordet: "något *sammansatt* och *mångfaldigt* som får utgöra en enhet"

Sammansatt och mångfaldigt!

Som våra fingrar, som utgörs av tre leder som tillsammans bildar ett finger.
Eller ackordet, tre olika toner som tillsammans bildar ett harmoniserande Ackord.
Eller vattnet, som ibland uppträder som is, ånga eller flytande vätska. Men det är alltid samma H₂O.

Enhet som en mångfald som har något gemensamt, och därför är sammansatt.

Det är värt att ha den här synen på enhet som bas och bakgrund.
För det ligger ju nära till hands, tänker jag, att vi ser på enhet som att vi ska bli förenade. Bli lika varandra; tänka, tycka, bete oss lika, bli likriktade.

Men det är ju inte det de handlar om. Utan med våra olikheter, har vi ändå något viktigt gemensamt.

I dagens psaltartext så används bilden av oss kristna som får: "Vi är hans folk, fåren i hans hjord:"

Om vi är ute och åker på landet och ser en skock får på avstånd, kan det vara lätt att föreställa sig att det där är en ganska likartat, enhetlig grupp av får.
Men kommer vi närmare fåren, eller är vi ägare av dom, ser vi att dom var och en är individer. Till utseende, till temperament, till personlighet.

Det är ingen enhetlig, likriktad skock.
Men det som enar skocken får, är att de har förtroende för, och är beroende av sin herde.

Herden som leder dom dit de behöver gå för att hitta mat och vila. Och herden som skyddar dom från rovdjur som ruvar i markerna.
Det är det som är det gemensamma för fåren: de har samma herde att följa. Och därför är de beroende av varandra och av Herden.

På liknande sätt är det med oss människor.
Vi är individer. Men våra utseenden, våra personliga egenskaper, våra intressen, våra åsikter. Det unika som är oss.
Och det ska vi värna och vara rädda om. Men vi är inga solitärer.
Vi är beroende av att leva i ett sammanhang.
Vi är beroende av varandra och vi är beroende av Gud.
Vi har något gemensamt. Något enhetligt. Trots våra olikheter

Paulus säger det uttryckligt i Gal. 3:26–28: "Alla är ni genom tron Guds söner, i Kristus Jesus. Är ni döpta in i Kristus har ni också iklätt er Kristus. Nu är ingen längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Alla är ni ett i Kristus."

Alla är vi ett i Kristus! Det är där vi har vår enhet.

Då behöver vi inte dela upp oss i olika läger, och hålla oss bra till vissa personer. Som Paulus i dagens epistel påpekar att många i Korint gör. När dom säger; "Jag hör till Paulus. Jag hör till Apollos. Jag hör till Kefas."

Det är Kristus vi hör till. Och det är hos honom vi har vår enhet.

I dagens evangelietext från Jesu avskedstal i Joh. 17.

Så ber ju Jesus till Fadern att hans lärjungar ska bli ett och, som han uttrycker det; att liksom du Fader är i mig och jag i dig, också de ska vara i oss.

Också här är enheten något som handlar om att vi hör ihop med Kristus och med Gud som den treenige. Att det är där, och ingen annanstans som vår enhet är förankrad.

Vad var det jag sa inledningsvis om begreppet enhet: *Sammansatt* och *mångfaldigt*? Med vår mångfald. Våra olikheter, olika bakgrunder, uttrycksätt, viljor och tankar, så är vi ändå sammansatta, förenade i Kristus.

Som vi sjöng i psalm 61: "Grenarna är många, trädet är ett. Trädet Jesus Kristus. Vi är ett i Honom!"